

Arrest

nr. 78 963 van 11 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 januari 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 december 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 29 mei 2009 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard en werd verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 23 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarbij verzoeker zich beriep op het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009.

Op 16 september 2011 bracht de ambtenaar-geneesheer zijn advies uit.

Op 28 september 2012 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 december 2008 welke gebaseerd was op artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op 23 november 2009 heeft uitgebreid met artikel 9bis van de vreemdelingenwet en meer bepaald dat hij deze uitbreiding heeft gebaseerd op de instructies van 19 juli 2009. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing enkel motiveert aangaande de argumenten ingeroepen in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, doch nergens ingaat op de argumenten ingeroepen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig is. Voorts stelt verzoeker dat het niet motiveren van de aanvraag 9bis in strijd is met de informatie die door het kabinet Wathélet werd gepubliceerd. Verzoeker verwijst hiervoor naar een nieuwsbrief van het VMC van 2009. Verzoeker ziet hierin een schending van het vertrouwensbeginsel. Voorts gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing inzake de medische argumenten en stelt hij dat hij hiermee niet akkoord kan gaan. Verzoeker is van oordeel dat de toegang tot de medische zorgen niet gegarandeerd is en zeker voor wat de landelijke gebieden betreft. Hij stipt aan dat hij niet zeker is dat hij toegang zal hebben tot medische zorgen en medicatie om zijn ziekte te behandelen.

De wetgever heeft bij de hervorming van de vreemdelingenwet in 2006 een duidelijk onderscheid gecreëerd tussen de regularisatieaanvragen om medische redenen en de regularisatieaanvragen om humanitaire redenen. Zo houdt artikel 9bis van de vreemdelingenwet de bepalingen in voor de procedure inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen en artikel 9ter de bepalingen voor de procedure om machtiging tot verblijf om medische redenen. Gelet op dit duidelijk onderscheid is het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in een afzonderlijke beslissing enerzijds uitspraak te doen over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen en anderzijds uitspraak te doen over de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, ook al werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet middels een actualisatie van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. *In casu* blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing zelf dat er enkel uitspraak wordt gedaan over de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 december 2012. Zo vermeldt de bestreden beslissing: *“onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 5 december 2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door: (...) in toepassing van artikel 9ter.”* Er wordt geenszins verwezen naar een aanvraag ingediend of geactualiseerd op 23 november 2009. Zoals de verwerende partij ook aangeeft in haar nota met opmerkingen maakt de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geenszins het voorwerp uit van de bestreden beslissing en dient te worden vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog hangende is en dat verzoeker hieromtrent nog een beslissing kan verwachten. Ook dit laatste wordt door de verwerende partij bevestigd in haar nota met opmerkingen. Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt aangegeven op grond waarvan de verwerende partij tot de conclusie komt dat de ingeroepen elementen niet weerhouden worden als grond in de zin van artikel 9bis en de instructies van 19 juli 2009, geeft hij een verkeerde lezing aan de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de argumenten aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen betrekking hebben op zijn medische toestand, zodat de niet-medische elementen buiten de context van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen en er bij de beoordeling van de aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dan ook geen uitspraak over zal worden gedaan. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat de argumenten aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zullen beantwoord

worden of niet weerhouden worden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van de instructies van 19 juli 2009. Zoals voormeld is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de twee procedures niet te mengen en over de medische en niet-medische elementen uitspraak te doen in afzonderlijke beslissingen. Met zijn betoog maakt verzoeker aldus geen schending van de ingeroepen motiveringsplicht aannemelijk.

Waar verzoeker een schending van het vertrouwensbeginsel inroept, merkt de Raad op dat de verwerende partij enkel een vertrouwen heeft gewekt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon worden ingediend middels een actualisatie van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf, hetzij in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetzij in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Ondanks het gebrek aan wettelijke basis hiervoor kan de verwerende partij, zoals verzoeker terecht aangeeft, niet terugkomen op dit gewekt vertrouwen. Echter dient te worden vastgesteld dat dit *in casu* ook niet gebeurt. De verwerende partij beschouwt de actualisatie duidelijk als een afzonderlijke aanvraag. Dit blijkt ook uit de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Op geen enkel ogenblik werd echter het vertrouwen gewekt dat beide aanvragen in eenzelfde beslissing zouden worden beoordeeld. Aldus maakt verzoeker geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk. Evenmin toont verzoeker met zijn betoog aan dat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig zou zijn gemotiveerd. Aangezien de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet diende de verwerende partij niet te verwijzen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In een derde onderdeel van het middel geeft verzoeker aan dat hij niet akkoord is met de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op zijn medische toestand en wel omdat de informatie weergegeven in de bestreden beslissing onvolledig is, waardoor de verwerende partij volgens verzoeker tot de verkeerde conclusie komt dat de toegang tot de medische zorgen gegarandeerd is in zijn land van herkomst.

Wat de toegang tot de medische zorgen betreft, motiveert de bestreden beslissing dat *“In Ghana bestaat een systeem van sociale zekerheid waarvoor een kleine bijdrage per jaar dient betaald te worden. Er zijn 1433 overheidsziekenhuizen aanwezig in Ghana en nog eens 1299 privé-ziekenhuizen. Een groot deel van de medicijnen wordt bekostigd door de ziekteverzekering. De ziekteverzekering dekt ook de medische kosten van personen die arm zijn, werkloos zijn en niet in hun basisbehoeften kunnen voorzien.”* Voorts geeft de verwerende partij aan dat verzoeker niet bewijst dat hij arbeidsongeschikt zou zijn en gaat zij er van uit dat verzoeker zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met zijn noodzakelijke hulp. Tevens stelt de verwerende partij vast dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker, in het land waar hij ten slotte 40 jaar verbleef, geen beroep zou kunnen doen op familie, vrienden of kennissen voor tijdelijke opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen of voor financiële hulp.

Verzoeker betwist niet dat er ziekenhuizen bestaan, noch dat er een ziekteverzekering bestaat, doch verwijst naar een aantal rapporten waaruit blijkt dat de toegang tot medische zorgen niet gegarandeerd is in landelijke gebieden. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij zich niet enkel op algemene rapporten heeft gebaseerd doch ook concrete informatie heeft ingewonnen bij lokale artsen aangaande de mogelijkheid tot behandeling en opvolging door een huisarts in Ghana. Uit deze informatie blijkt dat behandeling en opvolging bij een huisarts in Ghana mogelijk zijn. Daargelaten de vraag of er een probleem is met de medische zorg in landelijke gebieden, stelt de Raad vast dat verzoeker niet verplicht is om zich in een landelijk gebied te vestigen. Verder blijkt uit het door verzoeker aangehaalde rapport dat er een gebrek is aan specialisten. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt echter dat opvolging door een huisarts volstaat voor verzoeker. Tevens wordt in het door verzoeker aangehaalde rapport aangegeven dat bepaalde ziektes zoals ondermeer diabetes en een hoge bloeddruk op een effectieve wijze kunnen worden behandeld. Aldus is er geen reden om aan te nemen dat verzoekers arteriële hypertensie niet zou kunnen worden behandeld. Het door verzoeker aangehaalde rapport wijst er op dat medicatie niet altijd verkregen kan worden. Evenwel dient vastgesteld te worden dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze zich niet gebaseerd heeft op een algemeen rapport doch contact heeft opgenomen met lokale artsen die in het land van herkomst werken en specifiek heeft onderzocht of de door verzoeker te nemen medicatie aanwezig is. Uit de informatie van de lokale artsen blijkt dat beta-blokkers beschikbaar zijn. Met de verwijzing naar een algemeen rapport waarin niet gepreciseerd wordt over welke medicatie het gaat, weerlegt verzoeker de concrete informatie van de lokale artsen niet en toont hij niet aan dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is. Waar verzoeker aangeeft dat de verwijzing naar het landenrapport door de verwerende partij onvolledig is, stelt de Raad vast dat de verwijzing naar het

landenrapport door de verwerende partij enkel betrekking heeft op het systeem van ziekteverzekering. Door verzoeker wordt nergens betwist dat er een systeem van ziekteverzekering zou bestaan. Er is *in casu* geen sprake van een onvolledige verwijzing. Met zijn betoog maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij geen zekerheid heeft tot toegang van medische zorgen en medicatie. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij de concrete omstandigheden die verzoeker aanhaalt wel degelijk in rekening genomen heeft bij de beoordeling van zijn aanvraag, dat zij bovendien uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van het motiveringsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU